

'אני כמו צמח בית'

רינת טל עיצבה את דירתה השכורה בעתלית באמצעות חומר הגלם האהוב עליה - צמחייה

רינת טל, 'סוקולינה', היא מעצבת צמחייה פנים, מעבירה סדנאות, מלווה אנשים בעיצוב בתים ומשרדים עם צמחים, מייצעת, מלמדת סטיילינג צמחים למעצבים, מצלמת צמחים וכותבת עליהם. טל גם מעצבת את הבתים שבהם היא גרה עם בן זוגה, שני ילדיהם ושלושה חתולים - והרבה מאוד צמחים. כך למשל עשתה בדירה בעתלית, דירה שכורה בשכונת מחיר למשתכן, שבינתיים כבר עברה ממנה והמשיכה הלאה לכרוכר להתחיל הרפתקה חדשה של עיצוב דירה. טל מספרת שהיא ובני הבית אוהבים את הקלילות שבמגורים בדירה שכורה, כמו גם היכולת להביא עימם את העיצוב האישי לכל מקום שאליו מגיעים. "אני היום כמו צמח בית - המכל האידיאלי שלי הוא בדיוק קצת יותר גדול ממערכת השורשים. להלן איך הגעתי למסקנה: שש שנים בעתלית, את הבית הראשון תיעדתי די הרבה, ואז שבעה ימים לפני 7 באוקטובר עברנו. מבית ענק (בשבילי) לדירת ארבעה חדרים קטנה (עם שכר דירה גבוה יותר). מרוחקת מהקרקע, אחרי שנים רבות שאנחנו גרים תמיד על אדמה ומקמפסטים בחוץ (גם החתולים היו צריכים ללמוד לצאת דרך חדר מדרגות): מבית ותיק, עם כל האופי, המזוהות והטלאים של בתים ותיקים, לדירת קבלן, עם הריצוף האפור, משקופי האלומיניום ומרפסת הסטנדרט; משכונה ותיקה ושקטה לשכונה של משפחות צעירות. בקיצור, כל מה שתמיד סלדתי ממנו (ברור שלא אני הובלתי את השינוי, רק הסכמתי (לבסוף) להניח אחיזה בהנחות המוכרות ולתת לאחרים להוביל).

אבל השינוי הזה בא בול וגיליתי שתודה לאל על דירות קטנות, כי אני כאמור צמח בית. אם מגדילים למידה אחת יותר מדי גדולה - מסתכנים בעודף, עודף חפצים, עודף תחזוקה, עודף קילומטראז' (אבל אינדורס). הרווחתי עוד חופש לבחור כל קובייה שהיא ולסמוך - שהבית הוא התוכן, הוא כל מה שאנחנו מביאים איתנו, הוא אנחנו. אהה, ויש ממ"ד. לא צריך להוסיף על זה מילה. ואי אפשר שלא לדבר על השמורה שהייתה לנו מתחת לבית, חלק משביל ישראל. הים בטווח ראייה מכל זווית שמסתכלים. זריחה וגם שקיעה מהמרפסת. ממול פלמינגוז, אמיתיים, ורודים. ויש שכנים מצוינים, ובדיוק נולדה לנו גינה קהילתית ליד הבית ואין כמו להיות חלק מיצירה של משהו חדש. והגיע פוד טראק ברמה אחרת שבאים אליו לשבת מכל רחבי חוף הכרמל.

זה לא מרגיש שסיימנו אבל המציאות הזרימה אותנו לפרק הבא, בדירת ארבעה חדרים קומפקטית, 30 קילומטר משם. בתמונות, קצת מהבית בשלבים שונים שלו. אבל עם כל הכבוד לדיבורי בית וכמה שאת הבית זה אנחנו עושים, הפוסט הזה שייך לעולם אחר, שאנחנו מנסים להחזיק בו אבל לא באמת חיים בו כרגע. אף אחד מאיתנו - גם בני המזל, לא יכולים להרגיש בית, בזמן שהבית הגדול שלנו נחרב מוסרית. שנה ותשעה חודשים בדירה הזו והספקנו לעבור ממנה - אבל המלחמה ממשיכה, והיא רעה מאוד לכולנו, לא משנה לאן נהפוך את זה, באיזה צד אנחנו חיים או מה הסיפור שלנו. ואנחנו חייבים לסיים אותה וחייבים להציל את אחינו החטופים בשביל להתחיל לחזור לחיים ולדבר על בית". ✕

succulina